

tydning, og den nye Retspleie vil kræve Mænd med en friere og høiere Landsdannelse. — Jeg erkjender, at den egentlige Sagførelse vil faae langt mindre Betydning for disse Mænd, naar den nye Retspleie kommer. Med Hensyn til den criminelle Retspleie er det jo givet, at de egentlige Overanlagere ved Rævningsretterne ville blive faste Embedsmænd, og der vil blive antaget enten Politieembedsmænd eller dertil stiftede Sagførere til at udføre Anklagehvervet ved Underretterne. Hvad Defensorene angaaer, viser denne Lov jo selv, hvorledes Justitsministeriet dertil vil søge særligt stiftede Sagførere antagne; det hedder jo i § 12, at disse Sager — de criminelle Sager — blive at udføre efter Overenskomst med de Sagførere, som dertil af Justitsministeriet antages; og det er jo netop en Fremtidsregel, som her gives. — Med Hensyn til de civile Sager antager jeg det for klart, at man ikke vil kunne bruge de blot examinerede Jurister i alle Sager eller ved alle Retter, men jeg troer, at Forholdet af sig selv vil udvikle sig saaledes, at der vil blive en Forfjæl mellem de Sagførere, som give sig af med at plaidere, og de Sagførere, som have den hele øvrige store Sagførergjerning, navnlig med Hensyn til Documenters Affattelse, Parters Veiledning osv. Denne Forfjæl vil vel af sig selv uddanne sig i Livet, men maa selvfølgelig gennemføres og fæstnes ved en ny Lov, der maa gives til den Tid, men det er jo ikke noget Nyt, at man forandrer Love; deri ligger der ikke nogen Hindring for allerede nu at gjøre en mindre foreløbig Forandring. En noget lignende Forfjæl bestaaer som bekendt i England. Det vil blive fortrinnsviis juridiske Candidater, der ville bestæftige sig med at plaidere, og det vil blive fortrinnsviis, men ingenlunde alene, danske Jurister, der bestæftige sig med den øvrige mere praktiske Sagførergjerning. Man vil maastee sige, at de Første ville faae den meest ærefulde Bestilling, men at det bliver de Sidstnævnte, der faae den lucrative Bestilling. Jeg skal dog her til bemærke, at de Retskrebsse, hvori der efter den nye Ordning vil blive Tale om, at en Sagfører giver sig af med at plaidere, ville blive af en ganske anderledes Udstrækning end de nuværende. Det vil jo derhos vistnok gaae

saaledes til, at man i alt Fald i større og vigtigere Sager vil stæffe sig den fornødne kundige Hjælp, ikke i enhver lille Kavnecrog, hvor der maatte boe en Sagfører, saaledes som nu, men fra de større juridiske Centralpunkter i Landet. Det er jo bekendt, at det i England er fornemmelig de londonste Advocater, der følge Westministerdommerne rundt, naar de reise om og holde Assiser. Noget Lignende vil vistnok efterhaanden udvikle sig hos os, saaledes at den fremragende Dygtighed, der findes i de større Byer, hentes, naar det gjælder om at føre vigtigere Sager. Man kunde jo sige, at naar jeg saaledes nærmest tænker mig, at de danske Juristers Opgave under den nye Retspleie bliver, ikke den egentlige Sagførelse, men den øvrige Sagførergjerning, saa kunde jo det Samme opnaaes, uden at de bleve Sagførere, derved, at de kunde nedsette sig som Commissionairer. Men jeg puster netop, at Commissionairernes Antal maa i betydelig Grad af-tage, og at de Folk, der ellers maastee vilde indtræde i saadanne Stillinger, maa gaae ind i Sagførernes, jeg vil ikke sige Rang, men Corporation. Der har i lang Tid været en god Tone mellem Sagførerne, og jeg haaber, den vil vedblive. Der vil af sig selv dannes en Sagførerforening eller noget Lignende, hvis Bestyrelse vil komme til at udøve Control med de enkelte Medlemmer og have en vis disciplinair Myndighed. Derved vil den gode Tone vedligeholdes, og forskjellige slemme Ting fjernes. Men dette vil ikke kunne stee ligeoverfor dem, der som Commissionairer ere henviste til en meget lidet anseet Bestæftigelse uden nogen-somhelst Control, og uden at den corporative Aand der kan gjøre sig gjældende.

Der er endnu en Side ved Sagen, som jeg skal berøre. Naar man taler om, at Landet vil efter denne Lovs Ikrafttræden blive overfyldt af Sagførere — man taler jo, som om en sand Græshoppeværmi vilde styrte sig ud over Landet, saasnart Loven bliver vedtagen — saa maa man dog erindre, at vil der end blive noget større Tilgang, end der hidtil har været — skjøndt saa stor, som man har befrygtet, vil den dog neppe blive — saa vil der dog ogsaa blive en Afgang, som ikke maa glemmes. Det er ikke alene om brugbare Sagførere, det